

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۹ اپریل ۲۰۱۹

برخورد دو گانه طالب با مجاهدان و تکنوکراتان!؟

پنجشنبه- ۲۹ حمل ۱۳۹۸ - کابل: از طریق رسانه ها مطلع شدیم که مسافرت ۲۵۰ نفری برگزیدگان دولت دست نشاندۀ به "دوحه" غرض اشتراک در صحبت های مقدماتی برای صلح بنا به مخالفت طالبان به تعویق افتاد، موضوع یادداشت امروز را مکت کوتاهی در همین مورد می سازد:

۱- هرچند همان طوری که در نوشته های روزهای گذشته یادآور شدم، انتخاب ۲۵۰ نفر غرض شرکت در یک جلسه مفاهمه گذشته از سایر ابعاد، خودش نوعی ریکارد جدید به شمار می رفت و می شد حدس زد که آمادگی گرفتن برای هیأتی با چنین عرض و طولی می تواند مشکل آفرین گردد، مگر تا جایی که از لا به لای بحث های رسانه ها بر می آید مسأله تعویق مسافرت علت کمی نداشته است، زیرا دولت قطر قبلاً اعلام داشته بود که می تواند برای ۳۰۰ تن میزبانی نماید.

۲- وقتی کمیت و تعداد باعث تأخیر نشده است، می ماند کیفیت و درک صلاحیت افراد شرکت کننده.

۳- به ارتباط هویت افراد و این که چه کسی باید عضو هیأت باشد و چه کسی نباشد، تا جایی که مجموع روابط انسانی در تمام جهان نشان می دهد، انتخاب فردی برای شرکت در یک مورد، از صلاحیت طرفی است که هیأت را می فرستد. یعنی طرف مقابل حق ندارد از حریف مقابل خود بخواهد که احمد را بفرست و محمود را نه. چنین خواستی در واقعیت امر نادیده گرفتن حق انتخاب آزاد طرف مقابل بوده، معرف تمامیت خواهی و زورگوئی شرط گذار به شمار می رود.

۴- بلافاصله باید افزود در شرایط خاص و استثنائی که یک طرف موجودیت و عضویت فرد خاصی را در یک هیأت از لحاظ امنیتی و یا تحریکات دیگری مفید نمی داند، حق دارد تشویش خودش را به طرف مقابل بیان دارد، هرگاه طرف مقابل حاضر نباشد جهت رفع تشویش جانب مقابلش تغییری در هیأتش به وجود آورد، و بر فرد و یا افراد مورد اعتماد خودش پافشاری نماید، جانب مقابل دو گزینه بیشتر ندارد، یا می باید به اراده طرف مقابل احترام قایل شده از خواستش بگذرد و در جلسه شرکت نماید و یا این که اساساً تدویر جلسه را منتفی بداند. مگر به هیچ صورت حق ندارد، از طرف مقابل بخواهد که فرد مورد نظر وی را انتخاب نماید.

۵- از بحث کلی که بگذریم و بیائیم در مورد خاص کشور ما!

برای هیچ کسی پوشیده نبود و نیست که "غنی احمدزی" و چه بسا جناح هائی از مقامات امریکا نیز، به هیچ وجه نمی خواستند و نمی خواهند این کنفرانس که ادامه کنفرانس مسکو است دایر شود، "غنی احمدزی" به مثابه فردی که عمری را در نهاد های استخباراتی خاک خورده است، اینقدر شعور داشت که جهت تخریب این جلسه می باید چه راهی را انتخاب نماید. در نتیجه همان راهی را انتخاب نمود که از یک جانب تمامیت خواهی و زورگوئی طالب را بیشتر از پیش آشکار ساخت و از جانب دیگر عملاً از تدویر جلسه جلوگیری نمود.

۶- اگر قرار باشد که جلسه دایر شود در کل چند بدیل مطرح می گردد:

الف- با همین ترکیب فعلی و یا با اندکی تغییر، مسلم است در چنین حالتی برنده "غنی احمدزی" و بازنده "طالب" و جناح مسکو خواهد گردید. چه از یک جانب "غنی احمدزی" قادر می شود بر طالب که به خیره سری و عدم انعطاف شهره است، تحمیل اراده نماید و از جانب دیگر در درون کنفرانس نیز مطابق میل خود حرکت نماید.

ب- بدیل دیگر این است که نمایندگان دولت یعنی آنهایی را که "غنی احمدزی" انتخاب می نماید، جداگانه مسافرت نمایند و نیروهای سیاسی و جهادی جداگانه. یعنی به جای یک کنفرانس شامل دو طرف، کنفرانسی برگزار نمایند که شامل سه طرف باشد (طالب، نمایندگان دولت و نیروهای جهادی- سیاسی). در چنین صورتی مسلم است که بازنده در این بازی سیاسی، طرف دولت دست نشانده است. زیرا طالب قادر می گردد بدین وسیله دولت دست نشانده را از قاعده اش که احزاب و طنفروش جهادی است تجرید نماید.

پ- بدیل سوم آن است که یا اساساً کنفرانسی دایر نگردد و یا این که به مانند دفعات قبل دولت دست نشانده در آن شرکت نوزد و بدان وسیله از اعتبار اجرایی آن بکاهد.

دیده شود چه می شود!!